

Tre nye Viser.

Der sad en Fogel paa Lindevist.

Der sad en Fogel paa Lindevist,
:: paa Lindevist,
En liten Fogel er jag forvift,
Som og kan spela og sjunga;
Men horte drøier min Hjertats Ven,
:: min Hjertats Ven ::
I Lund og Mark er han fforan end.
Dg flyver langt uti Skogen.

Guds vakkre Engel med Dgon blaa ::
:: med Dgon blaa ::
Han sad i Mulmet og horte paa
Dg sang saa sagte om Kvallen.
Du lille Fogel paa Lindevist
:: paa Lindevist ::
End gir en Elsker til dig forvift,
Som Du kan spela og sjunga.

V. box 26: 756

Dg Fuglen sjunger endnu i Dag
:: endnu i Dag ::

Om Ven er kommet vet inte jag.
Dg inte Englen heller.

Men Fuglen sjunger endnu i Dag
:: endnu i Dag. ::

Om Ven er kommet vet inte jag
Dg inte Engelen heller.

En Ridder saa bold og en Frøken saa grand.

1. En Ridder saa bold og en Frøken saa grand,
De fatte sig ned i det Grønne;
De talte om Kjærligheds Erklæring til hverandre,
Den tapre Hr. Lanzon og Frøken forsand,
De talte med Dine de skjønne.

2. Han sukke og sagde: I Morgen den Dag
Jeg skal til Fienders Lande.
Det falder mig ind i mit Sind her jeg staar,
En rigere Frier og Kjærest du faar,
Dg kan faa Plads ved din Side.

3. Al Ridder! al Ridder! var Jomfruens Svar,
Du gjør mig rørt ved den Tanke,
Den hellige Jomfru til Vidne jeg ta'r:
Jeg lever og dør, ja min Haand den du har
Skal dig og ingen anden tilhøre.

4. Om Nogen skulde ville indsnige sig i min Hu,
Dg ville mig Lanzon frarive:
Min Stoltthed, min Hovmod den straffer da Gud,
Saa kommer du tilbage og fordre vil din Brud,
Dg rykker mig ned under Jorden.

5. Den Ridder drog bort fra den Jomfru med Graad
Alt hen til den Fiendes Lande,
Knapt Aaret var forløben, da gif Solhverven om,
Saa kom der en Baron ubi glindsende Gestalt,
Dg tilbød denne skjønne Jomfru Haanden.

6. Hans ridderlige Smykke og Armbaad af Guld,
Det gav hendes Sind til at bløde:
Hans udbroderte Kjortel og guldsmidde Bryst,
Hendes Hjerter og Sind til ham snarlig fik Lyst,
Dg flux de til Brylluppet hastet.

7. Ja Præsten modtog det velsignede Par,
De drak af guldbrydede Horne;
De Gjæster de sad omkring Bordet alt der,
Dg Binslasten stæntes for Alle og Enhver.
Til Tordenslaget dundred over Jorden.

8. Den allerførste Hofmod ved Bordet blev spurgt
En Gjest, som der sad var ubuden,
Han sad uden Lemmer, han sad uden Ord,
Hans Dine stode ei paa Gjæster eller Bord
Dem havde han fæstet paa Bruden.

9. Vængstelig og bævende han der nu sad.
Al Stræk sade Gjæsterne stille;
Tilfaldt sagde Jomfru med Omhed; jeg be'r
Dg tapre skjønn Ridder sæld Hjelmhatten ned
Dg værdige os at skue dit Ansigt.

10. Ja knapt havde Jomfru udtalt disse Ord,
Før Hjelmen af Hovedet falder.
O Gud hvilket Syn, hvilken græselig Gestalt,
Hvad tror og hvad tænker den, som raader overalt,
Naar en Død sig her viser for dem Alle.

11. Al Jomfru! al Jomfru! var Ridderens Svar,
En kan jo vel mindes dine Eder;
Din Stoltthed, din Hovmod den straffe maa Gud,
Nu kommer jeg tilbage og fordre vil min Brud
Dg rykke dig ned under Jorden.

12. Den Jomfru omfavner den Ridder med Graad,
Forgjæves af Jammer han hørte:
Men han med sit Kov gennem Jorden forsvandt,
Saa vi slet aldrig den skjønne Jomfru fant,
Før Spøgelse henne bortførte.

13. Hver Aar fire Gange hun sees der igjen.
Naar Midnat har lagt sine Binger;
Hun danser i bruderlig Smykke saa pen,
Dg raaber: Hr. Lanzon, min kjæreste Ven,
Dg Løftet, som jeg haver brydet.

14. Ja der danser Spøgelse i græselig Skraal,
Som Blodet af Hjernefæller drifker,
Da drifker de sammen med muntert Skraal,
Dg raaber: Hr. Lanzon, vær tapper i dit Skjold,
Dg Staal for din troløse Pige!

Afskedsstunden.

Mel.: Hvorfor skal du tvinge mig til at sjunge.

Skjøn er Gleden, lig en Flugt paa Vaaren
Naar Lærken slaar i graa Sky sin Dril,
Maa Gleden altid følge dig i Sporen,
Om Gud saa vil, om Gud saa vil.

Mørk er Smerten, som en Dag om Høsten.
Maa og mit Hjerte høre hannem til,
I alle Prøver eier jeg den Trøsten:
Om Gud saa vil, Om Gud saa vil.

At du er lykkelig, du har vunnet hannem,
Ensom staar jeg her paa Livets Skjær.
Forsent, forsent saa vækker jeg dig Haanden
Da jeg klager at jeg ensom er.

Maa Engelen mig snart hans Møde hente,
Min Sjæl maa blive snart beredt dertil,
Naar Aftenlokkens sidste Toner klemte,
Om Gud saa vil, om Gud saa vil.

Skilt fra dig Søftend' yngre
Omfanner Elsterinden, Mor og Far,
D glem da ei den Ben som eier ingen,
Ingen som mere mødes der.

Naar Bennens Røst i mørke Graven sænker,
Dg naar han luffer matte Die til.
Da sidder jeg oppaa hans Grav og tænker:
Om Gud saa vil, om Gud saa vil.

Pris 10 Øre.

Tilføjs hos G. B. Strøm, Møllergaden 7, nær Folketheatret.

[Kra] u. a.